

عنوان مقاله:

بررسی عملکرد شهرهای جدید بینالود و گلبهار در تحقق پذیری برنامه پیش بینی شده

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سیدعلی محمودی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران، گروه جغرافیا، تهران، ایران

سیده نازنین حسینیان - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران، گروه جغرافیا، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در ایران از نیمه اول دهه 60 در جهت کاستن از بار مشکلات جمعیتی کلان شهرهای کشور و در راستای تمرکز زدایی جمعیتی از کلان شهرها قانون احداث شهرهای جدید در سال 1364 ابلاغ و شرکت عمران شهرهای جدید در سال 1368 تاسیس شد و به دنبال آن شرکت های تابع آن به عنوان مجری احداث شهرهای جدید تاسیس شدند. شهرهای جدید به عنوان یک تجربه در نظام شهرنشینی ایران با هدف جذب سرریز جمعیتی شهرهای بزرگ مکان یابی و احداث شدند. شهرهای جدید گلبهار و بینالود نیز برای کاستن از مشکلات جمعیتی، اقتصادی، اجتماعی و کالبدی مادر شهر مشهد مطالعه و احداث شده است ولی در عمل نتوانسته اند از مشکلات مادر شهر با توجه به اهداف آنها بکاهند. در این پژوهش تلاش می شود ضمن بررسی رابطه، میزان اثرگذاری روند جذب جمعیت و امکانات و خدمات زیربنایی بر فرآیند دست یابی به کاربری های پیشنهادی از نگاه شهروندان مورد مطالعه قرار گیرد. روش تحقیق در این مطالعه از نظر هدف کاربردی و از نظر روش توصیفی-تحلیلی است. عمده ترین عوامل عدم جذب جمعیت در این شهرها را می توان در تغییر نکردن الگوی توسعه شهر مشهد، پدیده حاشیه نشینی در مشهد، مشکلات اداری و اجرایی، نبود اشتغال، کمبود تاسیسات زیربنایی و اولیه جهت اسکان جمعیت جستجو نمود.

کلمات کلیدی:

شهرهای جدید، مشهد، جذب جمعیت، بینالود، گلبهار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/295276>

